

ဘကြည်တော် ကဝေပျို၏နိဒါန်း

စုန်းပြုစားတဲ့ ပြဇာတ်

မိုးကတော့ မစဲသေးပါဘူး။

အလွမ်းတွေနဲ့ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ

အထီးကျန်အစားခံဖို့ ထုတ်ပိုးခဲ့ကြ

အပရီကတွေးရင်တော့

မီးရောင်စုံနဲ့ ပန်းပွင့်ဘုံပေါ့

‘ဇာတ်ကို ဆက်ကပါဦးဟေ့’

ဟော... အမိန့်ချလိုက်ပြီ။ (ဇာတ်ဆရာက)

ဒါကိုများ ငါကိုယ်တော်မြတ်အစချီ

ရစ်ဝိုင်းနေသေး။

မိုးကတော့ မစဲသေးပါဘူး။

ဇာတ်သဘောအရ

လှောင်ရမယ်၊ မွဲရမယ်၊ မပြုံးရဘူးတဲ့ ...၊

ကြိုးတစ်ချောင်းရဲ့ အရေးပါပုံကလည်း

လိမ့်နေတဲ့ စက်သီးအပေါ် ပျော်ဝင်လို့ ။

မိုးကတော့ မစဲသေးပါဘူး။

‘သယ်... ငါဟဲ့’

အစချီ တိုင်ဖုန်းကြားက ငါအဆင်း

အပေါ်မရောက် အောက်မရောက်
ကန့်လန့်နေရာမှ
စင်ရှေ့ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့
အကောင်းစား တရုတ်မိုးကာခြုံထားတဲ့ ပတ်ဝိုင်း
ကျွပ်ကျွပ်အိတ်အစွပ်ခံထားရတဲ့ ပတ်မ
လူဆိုတာ ဝေလာမှ ဝေးရော...။
မိုးကတော့ မစဲသေးပါဘူး။
ပတ်သံမကြားဖုံသံမကြား။
ဘယ်အချိန်ကပွဲပြီးသွားမှန်းမသိခင်
ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ အလှန်ခံထားရတဲ့ ငါ
လေထဲမှာ ကားယားကြီးဖြစ်လို့ ...။
မိုးကတော့ သဲကြီးမဲကြီးရွာကျနေတုန်း။

(၁)

ဝေ့ခနဲတိုက်ခတ်လာသော လေပြေနှင့် ခေတ်ပြိုင်ပေါ်ထွက်လာ
သော “အို” အာမေဇွိတ်သံနုနု။

ကျွန်တော် ချစ်ရပါသော မြင့်စန်းရီ။

ငိုမဲ့မဲ့နှင့် သူ့ခြေအစုံသူပြန်ငုံ့ကြည့်လို့ ခရီးဆက်ရန် ခက်နေပုံ။ ကျွန်
တော်သိပြီ။

အကောင်းစားဟု အမည်ခံထားသော သူ့ခုံမြင့်ဖိနပ် အပြာကလေးမှ မကျေမနပ်ဖြင့် ခြေမနှင့်ခြေဖနောင့်ကြား အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်ပြီ။

ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို စစ်ဘုရင် နပိုလီယံလက်မလျှော့အောင် အသုံးချတတ်သော ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထ၍ အပြေးကလေးထွက်မိ၏။

‘ဟိုလူကြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုးမပေးဘဲ ဘယ်ထပြေးတာလဲဗျ။’

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းနှင့် တစ်ကြွေတွင် ပျံလွင့်လာသော စားပွဲထိုးကလေး၏ အော်သံညစ်ညစ်။ ကျွန်တော်ပြန်လှည့်ပြီးပြလိုက်ပြီး။

‘လာမယ်ညီလေး။ ပန်းစုံတောမှာ အလှဆုံး ရွှေကြာပင်တွေ အပြီးဝင့်သွားတဲ့ အချိန်။ အဲဒီပန်းကလေးရဲ့ သင်းရနံ့နဲ့ အတူ ပြန်လာမယ်။’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကဗျာဆန်ဆန် စကားကိုစားပွဲထိုးလေးက နားမလည်နိုင်စွာဘဲ။

‘ဟေ့လူ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတောင်းနေတာ ခင်ဗျားကို ကြာဖူးသွားချိုး ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ဟူသော အော်သံကို ထပ်ကြားရသည် ။’

ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ ကျွန်တော့်ရွှေကြာရိုးကလေး ရှေ့သို့သာ အရောက်လှမ်းလိုက်ပြီး ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအစွယ်ကို ဖြတ်ရန် ရောက်လာသော ‘သောနုတ္တိရ်မုဆိုးလို ဟန်ပါပါ မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ကွာခြားတာကတော့ ကျွန်တော်က သောနုတ္တိရ်မုဆိုး ဆင်စွယ်ဖြတ်ရန်မဟုတ်၊ ချစ်သူ၏ ဖိနပ်ကြိုးတပ်ရန်... ။ ပြီးနောက်လွယ်အိတ်ထဲက ကွန်ပါတ်ကိုထုတ်ပြီး ချစ်သူကို အားမငယ်ရလေအောင် ပြုံးပြလိုက်သည် ။ ချစ်သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ငေးကြည့်နေတုန်း။

‘ဘာမှ မပူနဲ့ မြင့်စန်းရီ၊ မကြာခင် အခြေအနေအားလုံးဟာ ပြန်လ

ညီလင်းလက်လာမှာ ပါ။’

ဟု ဆို၍ ဖိနပ်ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူလိုက်ရာ...။

‘ဟင်... ဟို... မလုပ်... မလုပ်နဲ့ လေ’...။

ဟူသော အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ခြေထောက်နုနုကလေးပါ ရွှေ့သွားသဖြင့် ကျွန်တော်သူ့ကို အားပေးပြီးကလေးပြီးပြီး

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မြင့်စန်းရီ တွယ်ချိပ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ယက်ဖောက်လိုက်ရင် မင်းဆက်လှမ်းသွားမယ့် ခြေလှမ်းတွေအပေါ် ပန်းကလေးတွေ ပွင့်သွားမှာ ပါ’

ဟု ဆို၍ ဖိနပ်ကို လှမ်းအဆွဲ

‘ဟင်... မလုပ်... မလုပ်... မလုပ်နဲ့ လေ’... ဟူသော အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်သံနှင့်အတူ စီးစီးပိုင်ပိုင်ကိုင်မိသော ဖိနပ်အောက်ခုံမှ ပျော့စိစိအထိအတွေ့

‘ဟင်’...

သင်းပျံ့လာသော ရနံ့ဆိုး။ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ...

“ခွေးချေး”

ဟုတ်ပါသည် ။ ခွေးချေး၊ ရေစပ်စပ်ပင် ရောမထားသည့် ခွေးချေး။ ဘယ်လက်မှာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကိုပေလို့ ။ ညာလက်မှာ တော့ ဖိနပ်ချုပ်ဖို့ ထောက်ဆူး။ ခွေးချေးတစ်ဖက်၊ ထောက်ဆူး တစ်ဖက်နှင့် ကျွန်တော်ကြောင်နေမိ၏။ ထိုခဏမှာ ပင်...

‘အဲ... အဲဒါကြောင့်ပြောတာ မြင့်စန်းရီ ဖိနပ်ကလေး ဟို... ခွေးဟိုသ

င်းတွေ နင်းမိထားလို့ ... အဲဒါ ယူက... အတင်း’...။

ဆိုမှ တော့ ကျွန်တော်လည်း ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် မျက်နှာကြီးရဲပြီး (ရဲနေမယ်ထင်တယ်)၊ မြက်ခင်းစပ်တွင် လက်ကိုသုတ်ပြီး

‘ရ... ရပါတယ်... အဟီး... ကျွန်တော်ကလေ ဖိနပ်ပြတ်တယ်ထင်လို့ ... အဲဒါ...’

လုံချည်ကို ထပ်သုတ်နေတာတော့ သတိရလိုက်သည် ။ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ခေါင်းကို သုတ်မိသွားသေးလား မသုတ်မိသည် လားတော့ မမှတ်မိတော့။

‘သွား... သွားတော့မယ်နော်... အားနာလိုက်တာ။’

ဟူသော စကားသံသွဲ့သွဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည် ။ နောက်ဆံပင်ကို ဝဲခနဲခါပြီး လှမ်းထွက်သွားသော အလှနတ်သမီး သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့တို့ က ပျံ့လွင့်နေဆဲ။

ကိုယ်သင်းနံ့လား၊ ဟိုသင်းနံ့လားတော့ မခွဲခြားတတ်တော့။

သည် လိုနှင့် တစ်ကြိမ်တွေ့တစ်ကြိမ်လွဲမှားခဲ့ရရှာသော ရာဇာဓိရာဇ်နှင့် စီးချင်းယှဉ်ထိုးမိသည့် မင်းရဲကျော်စွာလို ကိုယ့်အရည်အချင်းကိုယ်ဖြုတ်သိမ်းပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မူလ ဘူတလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးဆီသို့သာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြန်ခဲ့ရလေသည် ။

‘ဘယ်နှယ့်လဲဆရာ ရွှေကြာပင်က ရနံ့သင်းရဲ့ လား။’

ဟူသော အစအဆုံး မြင်လိုက်ရသည့် စားပွဲထိုးလေး၏ ခနိုးခနဲ့ အမေးကို ကျွန်တော်လည်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ။

‘သင်းပျံ့ကွာ... ငါးဖြာသော အာရုံပါ ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်လောက်
အောင်သင်းပျံ့’ ‘ရော့ ပိုက်ဆံ’...။

ဟု ဒေါသတကြီး ထိုးပေးလိုက်တာတောင် အနီစကားတောင်စား
စားပွဲထိုး အရှည်စားကလေးက ‘ဟင်... ကျောမလုံတော့ဘူး၊ ကြီးတော်
ကို အိမ်သာလုံအောင် ဆောက်ခိုင်းမှ ပဲ’

ဟူသော စိုးရိမ်မကင်းလေသံကို မကြားချင်ပါဘဲ ကြားလိုက်ရသေး
၏။

အော်... ဖြစ်ရလေခြင်း ခွေးဟိုသင်းရယ်။

*

အစစ်အမှန်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို

လွဲမှားစွာကောက်ယူ

တတ်ကြသည်။

ပြီးနောက်

နေရာထားမှားသဖြင့်

မစစ်မမှန်ဖြစ်လာရသည်

ရာဘန္ဒာနတ်(သ်)တဂိုး

(၂)

သောက်သောက်လဲ များ ပြားလှသော ကျောင်းကင်နံတင်းများကြား
ရှုပ်ထွေးနေသော လူအုပ်ထဲ ချစ်သူကို တစ်ယောက်တည်း အမှတ်မထင်
တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်အစုံ မည်မျှ ခုန်လှုပ်သွားကြောင်း
ကို စကားကောင်းဖြင့် ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ သေချာတာကတော့
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ မြင်းအကောင်ရေ ရှစ်ရာနှင့် ကူပိုတာ စက်နှစ်လုံး ဝ
င်နေသလောက် ခုန်လှုပ်နေခြင်းပင်။

“ဟော”

များ ပြားလှသော စားသောက်ဆိုင်များကို ကျော်လွန်ပြီး ချစ်သူသည်
ခပ်ညှိညှိ ပူပူနွေးနွေး ရောင်းချပေးသော ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်ကလေးထဲ

လှမ်းဝင်သွား၏။

“ဟင်”

ချစ်သူကို ပြေးဖက်မတတ် ဝင်လာသော စားပွဲထိုးလေးကို ချစ်သူမှ ထိုကောင်လေးမဖက်မိခင် လက်သုံးလုံးခန့် အလိုမှာ ပင် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲဟု လှမ်းမှာ လိုက်သည် ။ စားပွဲထိုးလေးကလည်း ချစ်သူ၏ ပါးကို သူ့နှာခေါင်းနှင့် လက်နှစ်လုံးအကွာမှာ တစ်ပတ်ပတ်ပြီး အနောက်ဘက်လှည့်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲဟု လှမ်းအော်လိုက်သည် ။

“အကွက်ပဲ”

ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲကို သူ မိန်းမစား (ယောက်ျားစားနှင့် မိန်းမစား မတူကြောင်း အားလုံးသိပေလိမ့်မည်။) စားလျှင် အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်မှ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်တော့ ကြာလိမ့်မည်။ ထိုအတောအတွင်း သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်ခင်မင်အောင် ဝင်ရော၊ စကားဝင်ပြောလို့ ရနိုင်၏။ သူလည်း ခေါက်ဆွဲကြော် စားလျက်တန်းလို့ ဆိုတော့ ထထွက်သွားလို့ လည်း မရဘဲ ချည်ပြီးတုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဟဲ့... နေဦး’

ဒီအတိုင်းဝင်ရောလိုက်လျှင် သူတစ်မျိုး ထင်သွားနိုင်သည် ။ ဘေးမှ ခုံလွတ်တွေ ရှိပါလျက်သားနှင့် သူ့ခုံကို ဝင်ထိုင်ပြီး ဘလိုင်းကြီး ဝင်ရော နေလျှင် ချစ်သူ အထင်သေးသွားနိုင်သည် ။

‘မှန်း... ခုံလွတ်က ဘယ်နှစ်ခုံကျန်သေးလဲ။ အဲ... ဟိုခုံက လူတွေဝင် ထိုင်ပြီ။ ဟိုဘက်မှာ ရော... အိုကေ အားလုံးပြည့်နေပြီ။ မှန်းဘယ်နှစ်ခုံ

ကျန်သေးလဲ။

ဟင်... ချစ်သူနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် ခုံတစ်ခုံထဲ ကျန်တော့ပါလား...။ ဟော ဟော... ထပ်ဝင် လာပြီ...။

အဲ... ထိုင်လိုက် ဝင်ထိုင်လိုက်။ ဟုတ်ပြီ... ဟာ... သေပါပြီ။ မာမာတို့ အုပ်စုပါလား...။

မာမာဆိုတာက ကျွန်တော်နှင့် တစ်တန်းထဲ တစ်ခန်းထဲ တစ်ရပ်ကွယ်ထဲနေသည့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပြောမနာဆိုမနာမလေး။ နာမည်ရင်းကမာလာ။ ကျွန်တော်တို့ ကသူ့ကို ချစ်စနိုးနှင့် မာမာဟု ပင် ခေါ်သည် ။

‘တောက်... မာမာရယ်... အရေးကောင်းမှ ပုလင်းဟောင်းဝယ်သူနဲ့ လာတွေ့နေရတယ်လို့ ။

အိုး... မတတ်နိုင်ပါဘူး... ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက တော်ရုံရဖို့ လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ... ။ သူတို့ ကို မတွေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီးဝင်မှ ... ။ နို့မဟုတ်လျှင် အခွင့်ကောင်းတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားမည်။’

ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ကင်နီတင်းထဲ ခပ်တည်တည်နှင့် လှမ်းဝင်လိုက်သည် ။

‘ဟဲ့ အလိမ္မာတုံးလေး... ငါတို့ ဒီမှာ ’

ကင်နီတင်းထဲဝင်သည် နှင့် မာမာ၏ အသံစာစာကို စတင်ကြားရ၏ ။ ခေါင်းကိုမော့၍ မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည် ။ လှည့်ကြည့်၍ မဖြစ်၊ လှည့်ကြည့်လျှင် ဝင်ထိုင်နေရမည်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းကို ထပ်မော့စမ်း။

‘ခလွမ်’

‘ဟေ့လူ... ဘယ့်နှယ်စားပွဲတည့်တည့်ဝင်တိုးရတာတုန်း။ ခင်ဗျား မျက်လုံး မပါဘူးလား။’

‘ပါပါတယ်ဗျာ မျက်လုံးက အပေါ်ရောက်နေလို့ အဟဲ’

‘ခလွမ်’

‘အာ... ဒီလူ ဟိုတိုက် ဒီတိုက်နဲ့ အောက်လည်း ငုံ့ကြည့်ပါဦး’

‘မဖြစ်လို့ ပါဗျာ... တောင်းပန်ပါတယ်။’

‘ခလွမ်...’

‘ဟဲ့... စောကြည်ဖြူ’

မာမာ၏ အသံ။ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူတို့ စားပွဲကို ကျော်တက်လိုက်၏

။

‘အို... အမေ’

ချစ်သူ၏ အသံနုနု။ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ဟုတ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်သူစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ပါသည် ။

‘အို... ဆောရီးနော်... ဆောရီး... ဝင်တိုက်မိသွားသည် ။ အဲဒါကြောင့် ထိုင်မယ်နော်’...

‘ရှင်’

ကျွန်တော်၏ စကားကို ချစ်သူကြောင်သွား၏။ ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်ပြသလား ခေါင်းခါပြသလားတော့မပြောတတ်။ ကျွန်တော်က ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသား။ မာမာကတော့ ကျွန်တော့်ကို မာမာကြီးငေးကြည့်နေမှာ သေချာ၏။

ချစ်သူကတော့ ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ခေါက်ဆွဲကြော်ကိုသာ ခပ်တ

ည်တည် ဟန်လုပ်ရင်း ဆက်စားနေ၏။

ပူပူနွေးနွေးကြော်ထားသော ခေါက်ဆွဲကြော်မို့ သူ့အနည်းငယ် အစားရခက်နေဟန်တူ၏။ ခေါက်ဆွဲကို တူနှင့်ညှပ်လိုက် ဆွဲတင်လိုက် ပြန်ချလိုက် လုပ်နေ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော် ရှိနေ၍ လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သိတယ် မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတွေက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစိုက်ကြည့်နေသော ယောက်ျားသားများ ရှိပါက ရှိုးတိုးရှုန်တန်နှင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်လည်း ချစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

‘ဟိုတစ်နေ့က ခွေးချေးပေသွားတဲ့ ကိစ္စ’

အို... ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူက အစားစားလျက် တန်းလန်းကြီး။ အန်ထွက်ကုန်မှ ဖြင့် ဟုတ်ပေဖြစ်နေမည်။ ဒါဆို...

‘တစ်ယောက်တည်းလားဟင်’

အို... ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရှင့်မျက်စေ့ထဲမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်မြင်လို့ လဲဟု ပြန်ပက်ထည့်လိုက်ရင် အခက်။

‘ခေါက်ဆွဲကြော်က ပူတော့... ပူတော့...’

အဲဒါလည်း မကောင်းပါဘူးလေ။ ခေါက်ဆွဲကြော်က ပူတော့ နင့်ကို ငါချစ်တယ်နဲ့ အဝေးကြီး။

ဒါဆို ဘယ်လိုပြောမလဲ စဉ်းစားစမ်း။ စဉ်းစားစမ်း...။

ချစ်သူကတော့ သူ့ကိုရည်းစားစကားပြောမည့် အကောင်တစ်ကောင် သူ့ရှေ့မှောက် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေသည် ကို မသိရှာဘဲ သူ့ရှေ့က ပူ

ပူဇွန်းနွေးခေါက်ဆွဲကြော်ကိုပင် စားမလိုလုပ်လိုက် ပြန်ချလိုက်လုပ်နေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ရည်းစားစကားကို ဘယ်ကစ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘဲ။ ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် ဖြစ်နေမိ၏။ ချစ်သူလည်း မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရ၍ လားမသိ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ကျွန်တော့်ကို ဝေဝေကြည့်၏။

ကျွန်တော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ကျောင်းလမ်းမကိုသာ ခပ်တည်တည်နှင့် ငေးကြည့်ရင်း ရည်းစားစကား မည်သို့စပြောရမည်ကို အကြံထုတ်နေ၏။

ထိုစဉ်။

ကျွန်တော့်၏ အမြင်အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသော အရိပ်တစ်ခု။ ကုပ်ကွ ကုပ်ကွနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘက် လျှောက်လှမ်းလာသည့်ကောင်... ။ ဟိုကောင်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရသည် ။ ဒီကောင် ရောက်လာလျှင်မလွယ်။ အကြံအစည်တော့ ပျက်ပြီသာမှတ်။

ဒီကောင် ပြဿနာကောင်... ။ နီးလေလေ ပိုသဲကွဲလေ ဖြစ်လာသည် ။ ဟုတ်ပါသည် ... ၊ ဒီကောင်... ။

‘အိုင်လပ်(ဖ်)ယူ’။

‘ရှင်’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် နှုတ်မှ ထွက်သွားသော စကားကြောင့် ခေါက်ဆွဲစားရန် ပြင်နေသော ချစ်သူထံမှ အာမေဇိုတ်သံကြားရ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဟိုကောင့်ကို အံ့သြတကြီး ငေးကြောင်ကြည့်နေပြီး...

‘ဟုတ်တယ်... အိုင်လပ်(ဖ်)ယူ...’

‘အို’... ဟူသော အာမေဇိုင်တံသံနှင့်အတူ ချစ်သူမျက်နှာလေးရဲပြီး ထပြေးသွားသည် ကို သတိထားမိ၏။ ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သတိဝင်သွားပြီ။

‘ဟိုက်... မှားကုန်ပြီ’

ဟုတ်ပါသည် ။ မှားကုန်ပါပြီ။ ချစ်သူကတော့ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ရည်းစားစကားပြောနေသည် ထင်ပြီး အထင်လွဲ၍ ခေါက်ဆွဲကြော်ပင် ဆက်မစားတော့ပဲ ထထွက်သွားခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့် ဆိုလိုရင်းက ထိုသို့မဟုတ်။

အိုင်လပ်(ဖ်)ယူ ဆိုသည် မှာ ခပ်ဝေးဝေးမှ ကျွန်တော့်ထံ ခပ်လေးလေး လျှောက်လှမ်းလာသော ဟိုကောင်ကို ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့နာမည်က ထွန်းအိုင်။ သို့သော် လက်တွင် သမင်ဖြူ သမင်လက်ဖြစ်ပြီး လက်ဖြူနေသဖြင့် သူ့နာမည် နောက်ဆုံးအလုံး ‘အိုင်’နှင့် ပေါင်းပြီး အိုင်လက်ဖြူဟု ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည် ။

အခုတော့ သူ့နာမည် ရေရွတ်မိ၏ ချစ်သူက မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နှင့် ထွင်းသည် မှတ်ပြီး အထင်လွဲသွားပြီ...။ သွားပြီ။

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အိုင်လက်ဖြူရယ်’...။

*

(၃)

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်အောင်လုပ်ဖို့ ဆိုတာ နည်းဗျူဟာလိုတယ်ကွ’

အိုင်လက်ဖြူ ဆိုသောကောင်မှ ရည်းစားဆိုတာ တစ်ခါမှ မတစ်ခါဘူးပဲ ခပ်တည်တည်ပြောသည်။

‘ဥပမာကွာ... မင်းညီမဝမ်းကွဲ မိဖြိုးလေးကို ငါက ကြိုက်တယ်ဆိုပါတော့’

‘ကြီးတော်လောက်တော့ ထားပါကွာ’

အေး... အဲ... အဲသည် လို ကိုယ်က သူ့ကို ကြိုက်ပြီဆိုရင် မင်းညီမလေးက ငါ့ကို စကားပြန်ပြောဖို့ အခွင့်အရေး မပေးဘူးဆိုပါတော့’

‘ကြီးတော်ဆိုနေမှ ကွာ’...

‘အေး မင်းကြီးတော်ကြီး အိမ်မှာ ရှိနေတုန်း မိဖြိုးလေးက အိမ်အပြင်ထွက်လာတယ်ဆိုရင်’...။

ကျွန်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒီကောင့်ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်တား၍ ရမည်မဟုတ်။ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ညီမဝမ်းကွဲ မိဖြိုးကို သူ့အသက် သူ့ရုပ်ရည်မှ အားမနာ ကြိတ်ကြိုက်နေတာ ကြာပြီ။

‘အဲဒါဆို ငါဘာလုပ်မလဲဆိုရင် စာလိုက်ပေးတယ်ထား’

‘စာလိုက်ပေးတယ်’

ကျွန်တော့်၏ သံယောင်လိုက်စကားကို အိုင်လပ်(ဖ်)ယူမှ ပြီး၍
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...။

‘ဒါပေါ့ စာလိုက်ပေးတယ်။ အဲ... စာလိုက်ပေးရင် သူက ယူပါ့မလား
စဉ်းစားရမယ်။ သူက မယူဘူးဆိုရင် ကိုယ်က သူမသိအောင် သူ့လွယ်အိ
တ်ထဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆွဲခြင်းထဲဖြစ်ဖြစ် ထည့်ပေးထားမယ်။’

‘ဟိုကွာ ဒီအတိုင်း လိုက်ပေးနေရင် သူရိပ်မိသွားမယ်။ ဒါကြောင့် သူ
အိမ်သာသွားတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ဆွဲခြင်းထဲ ထည့်ပေးခဲ့မယ်။’

‘ထည့်ပေးလိုက်ရင်’...

‘ထည့်ပေးလိုက်ရင် သူဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာ လည်း ဖတ်ရပြီပေါ့။
မင်းညီမလေးမိဖြိုး ငါ့ရဲ့ မေတ္တာသဝဏ်လွှာကို ဖတ်ရပြီပေါ့ ဟားဟား။’

‘ဖတ်ပြီးရင်’

‘ဟ... ကြိုက်ပြီပေါ့ကွ ငါ့ကောင်ရ... ။ ကြိုက်ပြီပေါ့။ ငါ့စာက အပီ
အပြင် နုထားချွဲထားတာ။ မင်းညီမဖတ်ပြီး မင်းကြီးတော်ပါ ကြိုက်သွား
မယ်။ ဟား ဟား ဟား ဟား ဟိုကွာ မင်းအမေ
ရေခဲထုပ်ရောင်းသလိုပေါ့’

‘မြန်မာပြည်က သားစားရင် ဂျပန်ပြည်က အဖေပါ ချောင်းလိုက်ဆိုး
တယ်ဆိုတာမျိုး ဟား ဟား ဟား ဟား ’

‘အင်’... ဒီကောင် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို စော်ကားနေပါရော
လား။ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ရေခဲထုပ်ရောင်းနေသော ကျွန်တော့်အမေ
ကိုပါ ဆွဲထည့်နေသည် ။ သို့သော် သူထပ်မစော်ကားလိုက်ရပါ။ အဘယ်
ကြောင့် ဆိုသော်

‘ဒီမှာ ... ဒီမှာ ’

‘ဟင်... မိဖြိုး’

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ညီမလေး မိဖြိုးပါ။ အတန်းချိန်ပြီး၍ ကင်
နီတင်းဖက် ထွက်လာပုံရ၏။

ဖြိုးကိုမြင်တော့ ဟိုကောင့်မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ မပျက်ခံနိုင်ရိုးလား
... မိဖြိုး၏ မျက်နှာက တစ်ခါမှ မမာစဖူး မာနေ၏။ သူ့လက်ထဲမှာ လ
ည်း စာတစ်စောင်...။ ပန်းရောင်လေး...။

‘ကိုကို’ (ဖြိုးက ကျွန်တော့်ကို ကိုကိုဟု သာ ခေါ်သည်) သူ့လက်ထဲမှ
စာကို ထောင်ပြပြီး။

‘ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဘေးကလူကြီး မီးကို စာပေးသွားတယ်။ ဘယ်အ
ချိန် လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပေးသွားမှန်းမသိဘူး။ ဖောက်ဖတ်ကြည့်မှ သူ
စာမှန်းသိတယ်။ သူ့အသက်အရွယ်မှ အားမနာ မီးကိုလည်း ကြံသေးတ
ယ်။ စာကိုလည်း ပေါက်ကရ ရေးထားသေးတယ်။

‘ဟင်’

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ ခုန ဒီကောင်ပြောနေတာ
နောက်ပြောနေသလိုနှင့် အတည်ပြောနေမှန်း ဒီတော့မှ သိရသည်။

‘ဟေ့ကောင်... မင်းငါ့ညီမကို စာတကယ်ပေးတာပေါ့လေ ဟုတ်
လား’

အိုင်လက်ဖြူ ဟင်းခိုးစားတာ လူမိသွားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသား
လို ရုပ်ကြီး ပြီတိတိ ဖြစ်သွားပြီး

‘အဟဲ... ဟို... ဖြစ်သလိုလေး လုပ်ကြည့်တာပါ အဟဲ’

‘ဘာကွ’

ကျွန်တော့်၏ ဒေါသသံကြောင့် ဒီကောင် လန့်သွားပြီး...

‘အဲ... ဟိုလေ... ဟို အကိုကြီးက အတည်ကြံတာပါ... အဟဲ...’

‘ဟေ့ကောင် တော်ကွာ... ငါဆွဲထိုးမိတော့မယ်။’

‘မ... မလုပ်ပါနဲ့ ယောက်ဖရယ်... အဟဲ’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းနော်... ဟင်းဟင်း... ငါ... တယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ သူ့ကိုထိုးရင် ကိုကိုပဲ လက်နာနေပါ့မယ်။ သူ့ မျက်ခွက်က စပရိန်ကြီး ပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။’

ကျွန်တော် ထိုးလုထိုးခင် အချိန်ကလေးမှာ ပင် ဖြိုးက ဝင်တားသည် ။ ဒါကိုတောင် ပျဉ်းကတိုးသားထက် အကျောမာလှသော ဟိုကောင်က မည်သို့သဘောပေါက်သွားသည် မသိ။

‘ညီမရေးက အစ်ကိုကို တနားရို့ရား’...

ဟု ပြောင်ချော်ချော် ဝင်ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားရပြီး

‘ဟေ့ကောင်... ငါတယ်...’

‘အော်... မလုပ်ပါနဲ့ ဆို... ကိုကိုရယ်... ကဲ... ရော့... စိတ်ပြေသွားအောင် သူ့စာဖတ်ကြည့်။’

‘တော်စမ်း မိဖြိုး... သူ့စာဖတ်ပြီးရင် ငါ့ဒေါသတွေ ထိန်းနိုင်တော့မှ မဟုတ်ဘူး ’...

‘အော်... ကိုကိုရယ် မီးက မဟုတ်တာပြောပါ့မလား ဖတ်သာဖတ်ကြည့်ပါ။’

ဟု ဆို၍ လက်ထဲ စာအတင်းထိုးထည့်ပေး၍ စာကို ဒေါသတကြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်ရာ။

‘ခွီ’

‘အယ်’

ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ပဲ တစ်ချက်ရယ်မိသွား၏။ မရယ်ခံနိုင်ရိုးလား။ ကြည့်လေ သူပညာသားပါပါ သမီးဖတ်လျှင် အမေပါ ကြိုက်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး ရေးထားသည့်စာက။

‘သမင်မလေးဖြိုး’

ချစ်လွန်းလို့ ဆင်ကြံကြံမိတာပါ။

ဖြိုးကို အစ်ကိုကြီး ချစ်လွန်းလို့ ကျားချောင်းချောင်း နေတာကြာပါပြီ

။

ဒါပေမယ့် အခွင့်မသာလို့ လင်းမြွေလို မသိမသာ ခွေနေတာပါ။

ဖြိုးလေး လာရာလမ်းကို မျှော်ရလွန်းလို့ လည်ပင်းတောင် သစ်ကို လားအုတ်လောက် ရှည်ထွက်နေပါပြီ။

ဖြိုးကို အစ်ကိုကြီးချစ်တဲ့ အချစ်က သိုးတစ်ကောင်လို ဖြူစင်ပါတယ်

။

အခုလို ဖြိုးမသိအောင် စာထည့်ထားတဲ့ အတွက် မြေခွေးလို ကောက်ကျစ်တယ်လို့ မထင်စေချင်ဘူး။ ဖြိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့တဲ့ အခါတိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ယုန်တစ်ကောင်လို ထိတ်လွယ် လန့်လွယ်လို့ ဒီလို လုပ်လိုက်မိတာပါ။

ဖြိုး...

နွားကျတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုပါတော့။ ဖြိုးရဲ့ ခြေရင်းမှာ ကြောင်တစ်ကောင်လို ပွတ်သီးပွတ်သပ် ခယပါရစေ။ ဒါကလည်း ခြင်္သေ့လို အသည်းမျိုးနဲ့ ဖြိုးကို ရဲရဲကြီး ချစ်မိလို့ ပါ။

ဒီလိုပြောလိုက်လို့ ဖြိုးရဲ့ စိတ်တွေထဲမှာ ကိုယ့်ကို ရေဆင်လိုလို ကြက်စုပ်လိုလို မထင်စေချင်ဘူး။

ဖြိုး

စာပြန်ပါနော်...

ဖြိုးရဲ့ ပြန်စာမှ မရရင် သစ်ကိုင်းလွတ်တဲ့ မျောက်လို အစ်ကိုကြီး နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတော့မှာပဲ။

ဖြိုးရဲ့ အချစ်ကို မျှော်လင့်ရင်း

စိုက်ကော်လို့ ခြုံပေါ်ရောက်ချင်နေတဲ့

ဒရယ်ရွာသား

ကိုယ်...

‘အဟီး... ကောင်းတယ်မဟုတ်လား... အဟီး’

ဒီကောင့်မျက်နှာကြီးက အခုမှ ကျောက်ပြင်နှင့် အပွတ်ခံထားရသော ငါးနှပ်နှယ်လို ပြောင်ချော်ချော်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်၍ တစ်ခွန်းထဲ ပြန်ပြော ဖြစ်၏။

‘တိရစ္ဆာန် ပေါင်းချုပ်ကောင်’

